

GLEDALIŠKI LIST

XIX

XX

1
9
4
1

1
9
4
2

O P E R A

17 L. IN F. RICCI:
KRIŠPIN IN NJEGOVA BOTRA

L. E F. RICCI:

KRIŠPIN IN NJEGOVA BOTRA

FANTASTIČNA VESELOIGRA V OSMIH SLIKAH.

NAPISAL F. M. PIAVE. — PREVEL N. ŠTRITOF

Dirigent: A. Neffat

Režiser in scenograf: R. Primožič

O s e b e:

Krišpin Copatski, čevljarček	R. Primožič
Aneta, njegova žena	M. Mlejnikova
Fabricij, zdravnik	V. Janko
Mirabolan, zdravnik-špecialist	I. Anžlovar
Grofič Del Fiore	J. Lipušček
Don Hasdrubal, bogat skopuh	D. Zupan
Lizeta, njegova nečakinja	M. Polajnarjeva
Botra Smrt	F. Golobova
Zidar Bortolo	M. Simončič

Zdravniki, pomočniki, Krišpinovi sorodniki in znanci itd.

Godi se v Benetkah v 17. stoletju.

Odmor po tretji sliki.

Vodja zbora: R. Simoniti.

Cena »Gledališkega lista« Lit 2.—

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1941-XIX/42-XX

OPERA

ŠTEV. 17

L. IN F. RICCI:

KRIŠPIN IN NJEGOVA BOTRA

PREMIERA 7. JULIJA 1942-XX

Smeh je dragocen dar božji. Človeku ni le v užitek, temveč tudi v pomoč. Kadar je čist in sončen, je pravo zdravilo človekovi duši, ki jo sprosti in uredi ter ji da vsaj nekaj hipov blaženega pokoja. Kot sončni žarek se prikrade v temo in razjasni obupno mračnost. Trpljenje olajša, dvome ublaži, strah izpodnese in vlije novih moči utrujenemu življenju.

Jeli čudno, če nam je jasen nasmeh tako zaželen? In naš čas ga še posebno vabi v dušo človekovo.

Taka zavest je vzrok, da je tudi v umetniškem svetu danes stopila nekoliko bolj v ospredje veselost — taka zavest je tudi povod za uprizoritev »Krišpina in njegove botre«.

Saj res to delo samo po sebi nima kakšne posebne umetniške vrednosti, niti ne pomena v okviru operne tvornosti. Toda morda ima vsaj toliko čedne veselosti, da bo prineslo trudnemu obiskovalcu nekaj prijetne radosti v dušo.

Kaj je skupno na tej umetnini, ki sta jo skupno zgradila dva brata-skladatelja? Morda to, da nosi na sebi pečat vsestranskega gledališkega izkustva in še to, da hodi za resnimi umetniškimi vzori, skrbno se ogibajoč cenene poulične učinkovitosti. — Opera je na-

stala kot plod dolgega in pristno italijanskega izročila. Zasidrana je po svojem bistvu v značilnem baroku, ki ljubi polnost, zasičenost in okrašenost, vendarle se mu je deloma že izmaknila in se oprijela potez preprostejše in lahkotnejše klasike — celo romantike se je tu in tam prav rahlo dotaknila. Tako je dobila neko svojstveno podobo, za katero je značilno stremljenje po novitosti — recitativi so rekli, in še ti so bolj sestavine oblik, kot zveze med posameznimi arioznimi členi — preprosta in nekoliko ljudska melodioznost, ki je koloraturam prve pevke kot baročni sestavini kar nekam tuja in zelo enostavna harmonika, ki pač redkoma iznenadi bolj zaviti tonski sestav. Te svojstvenosti pa vendarle ne izbrišejo osnovnega zasnutka tvorbe, ki je ostala vezana na starejši ideal opere buffe, od katere je prejela glavne pravce za svoje oblikovanje.

Zato pa tudi ostane važen pogoj njene učinkovitosti v pristnem izoblikovanju buffoničnih potez, iz katerih prejme opera tudi svoje prave kontraste in tisto šegavost, ki seže človeku neposredno v dušo in jo razvedri.

Režiser Primožič o „Krišpinu“

(Iz razgovora.)

— Ker je bila opera bratov Riccijev, »Krišpin in njegova botra«, predvsem na Vašo pobudo uvrščena v naš letošnji repertoar, ali nam ne bi mogli navesti nekaj svojih misli, pa tudi podatkov o delu in njegovih avtorjih? —

Brata Luigi in Federico Ricci sta bila svojčas znana skladatelja, zastopnika tako imenovane neapeljske operne šole. V Neaplju, ki je bil tiste čase pod Burbonci samostojna država, je imela tamkajšnja glasbena struja že svojo bogato operno tradicijo, ki so jo z Mercadantejem na čelu zastopali skladatelji: Lillo, Persiani, Coccia, Conti, Petrella, De Giosa, Battista, Pacini in brata Ricci. V ilustracijo razmer in ekskluzivnega stališča tega kroga do »tujerodcev«, naj navedem, da je tisti čas živel v Neaplju tudi Donizetti, ki je deloval na tamkajšnjem konservatoriju San Sebastiano,

in bi moral po smrti direktorja Zingarellija postati njegov naslednik. Ker so ga pa pravi, zagrizeni Neapolitanci izigrali in postavili mesto njega na vodilni položaj domačina Mercadanteja, je povabil Rossini Donizettija v Pariz. Kakor je ta neapelska šola strogo odklanjala vsako novotarijo — zlasti še, če je prišla od drugod — ni čudno, da je celo Verdi imel v Neaplju obilo nasprotnikov. Brata Ricci sta bila tudi po rodu iz Neaplja, in sicer se je rodil Luigi 8. julija 1805, Federico pa 22. oktobra 1809. Glasbene nauke sta dovršila na znamenitem konservatoriju San Sebastiano.

Starejši Luigi je že leta 1823. napisal svojo prvo opero »Impresarij v zadregi«, naslednje leto pa »Prekinjeno večerjo«. Od leta 1834. naprej je komponiral večinoma v družbi s svojim bratom. Leta 1836. je prevzel vodstvo zbora Sv. Justa v Trieste, osem let pozneje pa se je oženil v Pragi z Lidijo Stolz (katere pa ne smemo zamenjati s slavno pevko Terezo Stolz iz Brna, ki je krcirala glavne vloge v večini Verdijevih oper, in je imela z mojstrom sploh tesne osebne stike). Leta 1859. so se pri Luigiju pokazali prvi znaki omračitve duha, med katerimi so imele največ uspeha »Ženevska sirotka« (Rim 1829), »Klara Rozemberška« (Milan, 1831), »V vztrajnosti je zmaga«, »Prestonski pivovar« (Firence, 1847), »Krišpin in njegova botra« (Benetke, 1850), »Praznik v Piedigrotti« (Neapelj, 1852) i. dr. Zapustil je tudi veliko cerkvene glasbe, dva zvezka pesmi, dvospevov itd. — *Federico Ricci* je po študijah v Neaplju sledil leta 1829. svojemu bratu v Rim, s katerim sta se nasploh zelo dobro razumela. Prvi večji uspeh je imel leta 1837. v Trieste z opero »Edinburške ječe«. Znana so pa še njegova dela: »Dvoboj pod Richelieujem« (Milan, 1839), »Michelangelo in Rolla« (Firence, 1841) in »Corrado d'Altamura« (Milan, 1841). Zadnja opera je bila leta 1844. uprizorjena tudi v Parizu. Leta 1853. je prišel Federico v Petrograd, kjer je postal inšpektor vseh pevskih šol. Leta 1866. je dosegel njegov in bratov »Krišpin« v Parizu izreden uspeh. Razen oper je tudi Federico skomponiral veliko število kantat, maš in pesmi. Leta 1869. se je vrnil iz Petrograda in se dalje časa ustavil v Parizu. Umrli je 10. decembra 1877. v Poneljanu.

Čeprav sta oba brata zapustila veliko glasbenih del, je ostal največji njun uspeh vendarle »Krišpin«. Uprizorili so ga večkrat v

milanski Scali, v Rimu, v New Yorku in povsod drugod po svetu. — Po svoji koncepciji je sicer gotovo „Krišpin“ preprosto delo, brez vsakih ambicij po novotariji, a prav ta preprostost zahteva preciznost v izvedbi, ki ni najlažja. Kljub preprostosti gradnje in oprijemanju nekih baročnih principov pa ima delo bratov Riccijev tudi svoj pomen za razvoj opere. Zavrгла sta namreč péti recitativ s patosom, kot so ga uvedli Rossini, Bellini, Donizetti in Mayerbeer. Še celo Verdi se ni mogel ostresti tega načina, dokler se ni spoprijateljil z velikim glasbenim revolucionarjem Arrigom Boitom, ki je bil sprva njegov največji protivnik, pozneje pa mu je napisal dvoje genijalnih opernih besedil, »Othella« in »Falstaffa« in tako neposredno vplival na mojstrovo dozoritev in vrhunsko stvaritev. Brata Ricci sta obdržala patetični recitativ le na mestih ironiziranja in periflaže (n. pr. v »Krišpinu« prizor pred vodnjakom). Dasi sta se dosledno oklepala recitativa a secco, sta se pa vendar na drugi strani že oddaljila od stare opere z recitativi in zaključenimi številkami (n. pr. Mozartov »Don Juan« ali Rossinijev »Seviljski brivec«) ter sta v nasprotju s starim načinom kompozicije tako spretno povezala glasbo, da teče v njuni novi muzikalni komediji dejanje gladko in nemoteno naprej. To je vsekakor prvi in največji pomen njunega dela.

— Torej ima »Krišpin« baročno formo?

Ne bi mogel reči, dasi mu je nedvomno barok osnova in izhodna točka.

— Kaj nam lahko poveste o »Krišpinovi« vsebinski strani?

Krišpin je patron vseh čevljarjev, ki ga še danes vsi Triestinci in Benečani imajo v posebnih čislih. Tam ga slavijo čevljarji vsak ponedeljek, kajpada pri kozarčku vina, kot se za praznik spodobi. Ker jim pa zavoljo praznovanja delo ob koncu tedna seveda zastane, morajo lenobo nadoknaditi v nedeljo, zato pa se tem obilneje oddolžijo svojemu patronu v ponedeljek — in tako vse leto naprej... Krišpinove dogodivščine z botro Smrtjo in njegove poznejše zdravniške pustolovščine, ki predstavljajo v evropskem legendarnem zakladu znan motiv, bi bilo mogoče po originalnem libretu F. M. Piaveja — (istočasno znanega libretista Verdijevih oper) —

razlagati tudi kot vseskozi sanjarijo, toda meni je osebno bilo žal, da bi ogoljufal vesoljni čevljarški stan za prijetno nado in iluzijo o bogastvu in udobnejšem življenju, ki ga bo nemara kdaj po naklonjenosti te ali one dobrosrčne botrice vendarle deležen. Zato sem vso storijo kljub njenemu fantastičnemu jedru približal po mogočnosti realnemu življenju.

— In v tej veseli zgodbi stokrat krvavo razžaljeni zdravniški stan?

Libretist si je naše pozemske zdravstvene skrbnike res več kot dodobra izposodil, v toliki meri, da se je meni, kapelniku Neffatu in dramaturgu Samcu (če naj ne imenujem predvsem na prvem mestu prevajalca, kapelnika Štritofa, ki je imel zoper prvotno ostro poanto v delu še celo pomisleke, češ, ali ga ne bo zdravniška komora tožila, ker se je drznil prevesti tako vnebovpijočo blasfemijo zdravniškega stanu!) zdelo potrebno, avtorjevo ost vsaj ob koncu nekoliko odpiliti in njihovo učeno vedo rehabilitirati. Kajti če je pri stanju zdravniške znanosti pred sto leti bila taka žolčnost tudi do neke mere opravičena, je dandanes gotovo deplasirana. Sicer pa glavno, da je konec srečen!

— Kaj pa izvedba?

Delo zahteva od solistov posebnega načina petja, čigar glavni znak ni pevska linija, temveč plastika besede. Pri tem mora pevec izrabiti vse registre, od falzeta do najdebelejšega glasu, z vsemi mogočimi in nemogočimi vmesnimi modulacijami. Vsega tega smo se dodobra naučili že pri Verdijevem »Falstaffu«, pri katerem je izkušeni veliki mojster skoraj za vsako besedo posebej natanko določil njeno barvo in karakteristiko. Kdor je bodisi s Falstaffom bodisi z Beckmesserjem v »Mojstarih pevcih nürnberških« opravil to šolo, se mu ni treba bati stare buffo opere, ki zahteva sicer zase človeka in pol.

— In podrobna zasedba?

Posamezne partije smo zasedli s kar smo mogli najboljšimi sodelavci. Tako poje botro *Golobova*, ki bo v nji gotovo lepo uveljavila svoj sijajni altovski glasovni material. *Mlejnikova* je dobila z Aneto najbrže še efektnejšo partijo, kot jo je imela v Norini v »Pasqualu«. *Lipušček* bo vseskozi prijeten grofič Del Fiore. *Janko*

je spet prišel do briljantne vesele vloge, ki sicer spominja malce na Malatesto, ki pa ima tu prav posebno efektno samostojno arijo. *Anžlovar* se mora tokrat prvič podrediti moji režiji, a kljub temu pričakujem od njega le najboljše. *Zupan* je tudi v »Krišpinu« neke vrste don Bartolo, samo s to razliko, da mu je namenjena sedaj odrska smrt, usoda, ki je sicer ni vaju, in zaradi katere se tudi s Hasdrubalom osebno ne more povsem sprijazniti. Končno naj omenim še *Polajnarjevo* v manjši vlogi Lizete in *sebe* kot nesrečnega »škarpodelnika«, režiserja in in scenatorja...

— Ste vlogo Krišpina že peli?

Še ne, pač pa sem pred več leti pel v Trieste »Politeama Rossetti« Fabricija, ki ga poje sedaj pri nas Janko. Če se domislím tedanje naše zasedbe, naj ugotovim, da tudi ni bila kar tako. Aneto je namreč pela slavna *Ada Sari*, Krišpina *Trevisan*, ki se je v tej partiji postavil celo v new-yorški Metropolitanki, Mirabolana pa je kreiral stari *Carlo Rossi*. Uspeh te naše predstave je bil izreden, tako da smo vsak večer morali ponavljati znameniti tercet. Nekoč zavoljo preutrujenosti nismo hoteli občinstvu ustreči, nakar so se manifestacije mahoma izpremenile v najhrupnejše demonstracije. Ljudje so žvižgali, dokler ni dirigent, znani *Salvatore Messina*, dal znamenja za ponovitev, in glej — spet aplavz!

— In nazadnje inscenacija?

Inscenacijo sem si zamislil v skladu s celoto opere, oziroma — kot bi ji jaz bolje dejal — muzikalno komedijo. Dejanje je razdeljeno na osem slik, od katerih pa se dve resda ponavljata. Skušal sem tudi v barvi in sliki ostati dosledno zvest dani situaciji in stilu.

Ne vem, kako se je zgodilo

Ne vem, kako se je zgodilo,
da kar čez noč sem ves bolan,
in s čim srce mi je grešilo,
da z muko to sem kaznovan?

Ne vem, kako se je zgodilo,
da kar čez noč sem ves bolan?
Ko nad gorami
zarja se drami,
v polsnu že mami
me sladki nemir.
V jutru si ranem
veke pomanem
in že uganem
njega izvir.
Ljubica mila,
kaj si storila,
da uklenila
v svoj si me čar?
S čim mi zavdala
roko je mala,
da razvihrala
je v meni požar?
Srce plamteče
vriska od sreče,
če me ljubeče
pogledaš z višin.
Če pa me v kruti
mučiš minuti,
duša občuti
sto bolečin.
Ljubim te vroče,
strastno in žgoče,
kot le mogoče
ljubiti je kdaj.
S tabo živeti,
s tabo trpeti
in s tabo umreti
bi zame bil raj!

Arija doktorja Fabrizija

Jaz sem nekakšen vsegaved,
sem mojster v medicini,
no, ta preljubi ženski svet
študij je moj edini.

O, jaz poznam njih fiziko,
njih čudežno moralo
in zgrabim vsako priliko,
če kje se kaj je vžgalo. Da!
Ah, kako me k smehu silijo zdihljaji, zdihljaji,
in srčni paroksizmi, ha, ha,
ha, ha in vse te konvulzije,
te konvulzije nepopustljive
in razni histerizmi.

Kako me k smehu silijo
zdihljaji, paroksizmi,
te strašne konvulzije
in razni histerizmi.

Ha, ha, ha, ha, zanje imam svojstveno zdravilo
zdravilo, zdravilo čudovito;
recept moj se glasi tako
recept glasi se:

»Ženin, ženin, ženin prav krepak,«
da, da, da, da, nadvse krepak si korenjak.
Veste katera vaša je bolezen?

Ta je, da silite preveč v ljubezen!

Bodite vdove ali pa device,
lepe in grde — vse vas drži!

Da, to je svojstvena vaša bolezen;
vse preveč se silite v le-to ljubezen:
bodite vdovice — vse vas drži,
alj devičice — vse vas drži,
bodite lepe — vse vas drži,
bodite grde — vse vas drži!

Da, to najhujša vaša je bolezen,
mlade al' stare — vse vas drži:
vdove, device vse vas drži, vse vas drži.
Vse ve ste kot trtice
sred vinskih gričev
in potrebujete žlahtnih cepičev;
ko pa poženete liste dehteče,
polno je sreče vaše srcé,
polno je sreče vaše srcé.

Refren: Da, to je vaša čudežna bolezen...

Krišpin in njegova botra

(Vsebina.)

Prva slika. Tržič v Benetkah z lekarno, kavarno, gostilno in Krišpinovo čevljarsko delavnico v ospredju. Krišpin je uboren čevljarčič, ki se iz dneva v dan ubada s svojim šilom in kopitom, da prisluži svoji družinici skorjo kruha. A življenje je grenko in trdo, zaslužek pičel, in revež se bolj in bolj pogreza v dolgé. Krišpinova ženka Aneta se po svoji strani peha in trudi, prodaja po cestah različno berilo, a lahkoživi mestni gospodje bi imeli prej smisla za brhko prodajalko kot za ponujano blago. Tako tudi skopuški, starikavi hišni posestnik Hasdrubal, ki mu je čevljarček v ostalem že precej časa na dolgu z najemnino. Krišpin okrca poželjivca, gospodar pa požene dolžnega najemnika čez prag. Zaman ga prosi rokodelčič usmiljenja, zaman ga roti solzna Aneta, zaman posreduje grofič Del Fiore — skopuhovo srce ostane kamen. Krišpin v svojem obupu pobegne zdoma, s trdnim sklepom, da naredi konec takemu življenju. Aneta ozmerja starega slineža in pohiti strahoma za možem. Hasdrubal ustavi medtem doktorja Fabricija, ki pravkar prihaja z obiska pri njegovi bolni varovanki Lizeti. Zdravnik je že napravil križ nad njenim življenjem, starec pa si iz tega ne stori mnogo, ker jo rajši vidi mrtvo, kakor da bi jo moral obenem z njeno bogato dediščino prepustiti njenemu oboževalcu, grofiču Del

Fiore. Doktor Fabricij, ki ni samo mojster medicine, temveč tudi dober poznavalec zaljubljenih src, strokovnjaško ugotovi, da je prav za prav ljubezen najhujša bolezen mladih ljudi. Tedaj pa ga ujame že sam grofič s prošnjo, naj vtihotapi k Lizeti njegovo pisemce. Doktor je sprva užaljen, češ da ne bo prenašal pošt, nato pa se mu dobro srce omeči in prevzame nalogo.

Druga slika. Na svojem begu pred obupom in življenjem pride Krišpin do globokega vodnjaka, ki se mu zazdi kot nalašč pripraven, da bi storil v njem svojo bridko smrt. Komaj pa bi rad nizglavo štrbunknil v nepovrat, vstane iz vodnjaka ženska, sama botra Smrt, in ga zadrži. Ubogi smolec ji potoži in razloži vso svojo žalostno življenjsko zgodbo. Dobrotna botra mu obljubi svojo pomoč. Da bi kaznovala puhloglavi stan zdravniški, nameni Krišpinu doktorski poklic, za katerega mu odkrije preprost, a zanesljiv recept. Kadar koli bo namreč Krišpin ugledal ob bolnikovi glavi prijateljico botro, naj ve, da čaka reveža konec, v nasprotnem slučaju bo pa ozdravel. Tako bo postal slaven diagnostik in si bo pridobil ugled in imetje. Da bo potolažil upnike, mu pokloni še mošnjico suhih zlatnikov in izgine. Presrečni Krišpin ne ve, ali bedi, ali sanja. Ko ga najde zaskrbljena Aneta, kar ne more verjeti svojim očem ob pogledu na zlato. Zakonca si korčno podasta roke in od veselja zarajata.

Tretja slika. Krišpin izobesi na svoji hiši zdravniško tablo. Ljudje, zlasti še zdravniki, zmajejo z glavami nad čudnim norcem in mazačem, ki bi rad kar čez noč in brez vseh študij obveljal za doktorja. A Krišpin jim brž pokaže, kaj zna in zmore. Z bližnje strehe je padel zidar in se malone do smrti potolkel. Učeni zdravniki narede že križ čez njegovo življenje, Krišpin pa vidi, da njegove botrice ni nikjer v bližini, zato se opogumi, naredi nad njim nekakšne čire čare, pihne vanj, in glej — navidezni mrlič se zgane in oživi. Ljudje najprej ostrmijo, potem pa dvignejo Krišpina na ramena in ga kljub žolču osramočenih zdravnikov v glasnem triumfu odneso po mestu.

Četrta slika. Glas o čudodelnem zdravniku Krišpinu se je raznesel križemsvet. Bolniki romajo kar trumoma k njemu, seveda na škodo pravih in priznanih doktorjev, ki ostanejo tako brez posla.

V lekarni »Pri dveh opicah« se zato sestaneta Fabricij in Mirabolan na razgovor, kamor povabita tudi »primarija« Krišpina. Ta jima razloži nekaj svojih mazaških receptov, le da glavnega, svojega dogovora z botro Smrtjo, kajpak ne pove. Zavistni Mirabolan bi ga rad kar zadavil, ker mu je odjedel najboljše klijentelo, a Krišpin se tudi ne da kar tako ugnati. Psovke in druge cvetke dežujejo na obe strani, kljub temu da se treznejši Fabricij na vse kriplje trudi, da bi ju spravil. Mirabolan očita Krišpinu mazaštvo, ta pa njemu nesposobnost.

Peta slika. Don Hasdrual povabi v svojo hišo zdravniški konzilij, ki naj bi dognal, za čim boleha njegova varovanka Lizeta. Učenjakarji ji ne vedo pomoči, Krišpin pa ji z eno samo pilulo obljubi zdravje in roko ljubljene grofiča. Obenem pa ugotovi, da bo res v hiši še isti dan nekdo umrl, in to Hasdrubal, ki ga bo zadela srčna kap. Komaj to izreče, se doslej zdravi skupuh zgrudi in izdihne. Krišpin poveže roke obema mladima zaljubljenecema, nato pa se obrne k malovednemu zdravniškemu zboru in se mu dodobra naroga.

Šesta slika. Medtem ko je odpotoval doktor Krišpin v Padovo na nov konzilij, priredi Aneta brez njegove vednosti domačo zabavo za vrsto svojih prijateljev in prijateljic. Povabljeni pijejo malvažana in jedo okusno cvrtje, beneške miške, navrh pa jim Aneta še zapoje popularno popevko. Sredi največjega hrupa in veselja jih preseneti nenadoma se vrnivši Krišpin, ki se seveda zaradi razvrata v svojem domu razjezi in požene nepozvance skozi vrata. Tedaj pa stopi predenj botra Smrt. V svojem srdcu ozmerja še njo, a botrica se tokrat ne zgane, temveč ga hoče vzeti s seboj. Krišpin se brani, le zaman. Botra mu potrka po rami, da se hipoma nezavesten sesede.

Sedma slika. Smrt povede Krišpina v svoje podzemске dvorane, ki si jih radoveden ogleda. Pokaže mu svoja zaveznika: Čas in Pravico, nato pa še morje življenjskih lučic, ki merijo vsem ljudem zadnjo uro. Krišpin vidi, da v njegovi lučki olje že dogoreva, in bi rad prilil vanjo vsaj par kapljic iz svetle ženine brlivke. A Smrt ga ustavi. Pove mu, da je prišla njegova ura, zato naj kar sklene svoj testament. Ko opravi Krišpin svojo poslednjo voljo,

zaproši za božji čas svojo botrico, naj mu vsaj toliko še podaljša rok, da bi še poslednjič videl ženo in družino. Botra mu ju pokaže v svojem čarobnem ogledalu. Ob pogledu nanju se Krišpin še bolj razneži in obljubi botri, da bo odslej najboljši mož, če ga spet pusti na svet. Botra se vda njegovim prošnji.

Osmo slika. Onesveščeni Krišpin sedi pogreznjen doma na stolu, okoli njega pa se trudijo Aneta, prijatelji in zdravniki. Končno se jim v splošno veselje res posreči, zbuditi ga. Krišpin vidi, da zdravniki vendar niso taki telebani. Ker so pa medtem čevljarji zvedeli, da je z njim slabo, prihiti deputacija, ki bi rada čevljar-skemu stanu tudi zagotovila drobtinico v Krišpinovem testamentu. Krišpin jih najprej oblaja, češ da se bodo potem prevzeli in zapili. Tako bodo vse Benetke ostale brez podplatov in šlap. Na njihovo trdno zagotovilo pa se tudi z njimi končno pobota in jih povabi na požirek vina. Vsi poželijo Krišpinu, naj bi se še dolgo živ in zdrav veselil življenja.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Smiljan Samec. Za upravo: Ivan Jerman. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.